

21 березня - Всесвітній день поезії

*Поетія - це струни відчуттів,
Це музика Вселенської любові,
Поетія - це скарб усіх віків,
Це діамант величиною в слово!*
Ігор Федчишин

21 березня, у цей весняний день, коли пробуджується природа, ми відзначаємо Всесвітній день поезії.

Дату святкування встановлено делегатами 30-ої сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО у 1999 році. Перший Всесвітній день поезії пройшов у столиці Франції у 2000 році. В Україні це свято вперше з'явилося у 2004 році.

Поетія, як зазначено в ухвалі ЮНЕСКО, може стати відповіддю на найгостріші та найглибші духовні запити сучасної людини, але для цього необхідно повернути до неї якомога більше суспільної уваги. Крім того, Всесвітній день поезії дає можливість ширше заявити про себе малим видавництвам, чиїми зусиллями, в основному, доходить до читачів творчість сучасних поетів та літературним клубам, які відроджують споконвічну традицію живого звучання поетичного слова. Цей день, вважає ЮНЕСКО, повинен сприяти створенню у засобах масової інформації позитивного образу поезії як справжнього сучасного мистецтва, відкритого людям.

Основна мета святкування Всесвітнього дня поезії становить заохочення мовного розмаїття та підтримку зникаючих мов за допомогою поезії. Свято покликане сприяти розвитку поезії, поверненню до традиції поетичних читань, викладанню поезії, відновленню діалогу між поезією та іншими видами мистецтва (театром, танцями, музикою, живописом). Сьогодні, вже традиційно, у багатьох країнах світу з нагоди Всесвітнього дня поезії проходять літературні вечори, поетичні конкурси, фестивалі, презентації нових книг, вручаються літературні премії, тощо.

Уся історія людства показує, що поетичне слово йде поруч із людиною. З давніх-давен людина використовувала дар Божий — мову — для вираження своїх емоцій чи оспівування найпрекраснішого почуття — любові. Вважається, що найдавніші вірші-гімни були створені в XXIII столітті до нашої ери. Автор віршів — поетеса-жриця Ен-хеду-ана (En-hedu-ana), про яку відомо лише те, що вона була дочкою аккадського царя Саргона, який завоював Ур (територія Ірану). Ен-хеду-ана писала винятково про безмежну красу природи та кохання.

Кожен поетичний твір — це своєрідна музика, під яку слова починають «танцювати» під закладений у них ритм, сплітаються навколо почуттів і теми одне з одним. Це краса звуку у гармонії з почуттями, відгук душі у словах, луна від стуку серця. Поетія — це сум, чарівність, музика, дотик до душі, струни якої ще довго будуть бриніти. І чим частіш — тим краще. Тоді людина буде духовно вищою та прекраснішою.

Творцями поетичних творів є поети, які поетично сприймають дійність та навколишній світ, люди з витонченим смаком, що передають свої відчуття через рими: талановиті, з багатобарвним сприйняттям світу, з очима, відкритими для всього прекрасного. Поезія — це стан їхньої душі, пісня, яка лине із самого серця. Кожен вірш — це сповідь поета, якийсь незабутній епізод з його життя, неповторний барвистий опис життєво-важливих цінностей, переживань, почуттів, емоцій. Поезія — це неповторність. Однакових поетів не буває, бо в кожному є щось своє, незвичайне. З кожним поетом асоціюються свої рими, свої думки, свій настрій, свої слова... Вивчаючи творчість того чи іншого поета, ми маємо унікальну можливість побути з думками поета наодинці, відкрити для себе його внутрішній світ та настрої. І якщо цей настрій співпаде з настроєм читача, то другий назавжди запам'ятає віршовані строки автора, поділиться ними із своїми рідними та друзями. Тоді поетичний твір відродиться заново, набуде нового, неповторного значення. Так він буде відроджуватись ще не один раз, даруючи відраду своїм читачам та безсмертя своєму автору.

Перу українських поетів, таких як Т.Шевченко, І.Франко, Л.Українка належать безсмертні твори, що і нині не втрачають актуальності та стають своєрідними гімнами.

XX століття увійшло в історію української літератури як століття поезії. У читацькій пам'яті лишаються не окремі рядки чи навіть вірші, а постаті поетів, і одними з найяскравіших є поети — шістдесятники Д. Павличко, М. Вінграновський, І. Драч, В. Симоненко. На чолі цієї невеликої когорти ми бачимо постать жінки — Ліни Костенко, яка стала символом української поезії.

Поезія — це найважливіше культурне явище, всеосяжна мова, що передає внутрішнє прагнення людини жити разом з іншими і тим самим необхідна для зближення народів. Будучи відображенням і дзеркалом суспільства, поезія — головний засіб самоствердження і дієвий важіль творчості, прогресу та всезагального розвитку.

*Поезія - це той дзвінкий струмок
Що витікає з надр душі твоєї,
Це мрії у тлумаченні думок,
Що з вірою вселяються в надію!*

Ігор Федчишин